jim butcher
BOUŘKOVÁ FRONTA
McGRATH 07

TRIFID

im Butcher
ouřková fronta

opyright © 2000 Jim Butcher
ranslation © Pavel Toman, 2008
over © Chris McGrath, 2012
© Stanislav Juhaňák – Triton, 2012

SBN 978-80-7387-562-6

tanislav Juhaňák – Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.triton-books.cz

CRASS

BOUŘKOVÁ FRONTA

jim butcher

Stanislav Juhaňák – TRITON
Praha / Kroměříž

JIM BUTCHER
v nakladatelství TRITON

série Harry Dresden

Bouřková fronta
Bláznivý úplněk
Temná hrozba
Letní rytíř
*Death Mask**

* připravujeme

Poděkování

Zvlášť děkuji Caroline, Fredovi, Debře, Taře a Corin: prvním fanouškům Harryho Dresdena. Bez perverzního přání, abyste na mě řvali kvůli napsání každé další kapitoly, by se Harry nikdy nedostal do takových potíží. Dále si díky zaslouží Ricia Mainhardtová a A. J. Janschewitz, ohromní agenti a hodní lidé, a Chris Ely, který je skrz naskrz slušný člověk.

Nade vše děkuji svému synovi J. J. ovi, který věřil, že taťka napsal dobrou knížku, i když si ji nedokázal přečíst.

A děkuju i tobě, Shannon, za tolik věcí, že je nedokážu vyjmenovat. Jsi můj anděl. Jednoho dne se naučím obrátit ponožky navrch tou správnou stranou, než je odhodím na podlahu ložnice.

Debbie Chesterové, která mě o psaní naučila všechno, co jsem skutečně potřeboval vědět. A mému otci, který mě naučil všechno, co jsem skutečně potřeboval vědět o životě.

Chybíš mi, táto.

Kapitola první

Slyšel jsem, že se pošťák blíží k mé kanceláři o půl hodiny dřív než obvykle. Nevydával ten správný zvuk. Jeho kroky byly těžší, bezstarostnější a pohvizdoval si. Byl tu nový. Hvízdal si celou cestu až ke dveřím, tam přestal. Rozesmál se.

Pak zaklepal.

Trhl jsem sebou. Pošta se vhazuje otvorem ve dveřích, pokud není doporučená. Dostávám velice omezený výběr doporučených zásilek a nikdy to nejsou dobré zprávy. Zvedl jsem se z křesla a otevřel dveře.

Nový pošťák, který vypadal jako basketbalový míč s rukama, nohama a opálenou plešatějící hlavou, se pochechtával štítku na skleněných dveřích. Mrkl na mě a ukázal na něj palcem. „Děláte si srandu?“

Přečetl jsem si štítek (lidé ho občas vymění) a zavrtěl jsem hlavou. „Ne, myslím to vážně. Dáte mi, prosím, moji poštu?“

„Jo aha. Jako večírky, vystoupení a tak?“ Koukal za mě, jako kdyby čekal, že uvidí, jak po jediné místnosti mojí kanceláře tančí bílý tygr nebo možná nějaké skromně oděné asistentky.

Povzdychl jsem si. Neměl jsem náladu na to, aby se mi zase někdo posmíval. Natáhl jsem se pro poštu, kterou držel v ruce. „Ne, nic takového. Nedělám večírky.“

Pevně ji držel s hlavou zvědavě nakloněnou na stranu. „Tak co? Něco jako předpovídání budoucnosti? Karty, křišťálové koule a tak?“

„Ne,“ zavrtěl jsem hlavou. „Nejsem médium.“ Snažil jsem se mu vytáhnout z ruky poštu.

Pořád ji držel. „Tak co jste?“

„Co je napsáno na dveřích?“

„Stojí tam ‚Harry Dresden. Čaroděj‘.“

„Tak to jsem já,“ potvrdil jsem.

„Opravdický čaroděj?“ zeptal se s širokým úsměvem, jako bych mu prozradil něco ohromně vtipného. „Kouzla a lektvary? Démoni a zaříkávání? Vychytralost a popudlivost?“

„Až taková netykavka nejsem.“ Vytrhl jsem mu poštu z ruky a významně pohlédl na jeho podložku. „Mám vám to někde podepsat?“

Široký úsměv z tváře nového pošťáka zmizel a vystřídal ho zamračený pohled. Podal mi desky, abych mohl podepsat převzetí zásilky (další upomínka od domácího), a prohlásil: „Vy jste cvok. Tak je to.“ Vzal si ode mě desky a pozdravil: „Pěkný den, pane.“

Díval jsem se, jak odchází.

„To je typické,“ zabručel jsem si pro sebe a zavřel dveře.

Jmenuji se Harry Blackstone Copperfield Dresden. Kouzlete si s tím na své vlastní riziko. Jsem čaroděj. Mám kancelář v jedné z ne úplně nejlepších čtvrtí v Chicagu. Pokud vím, jsem jediný veřejně praktikující profesionální čaroděj v zemi. Najdete mne ve Zlatých stránkách v rubrice „Čaro-

dějové.“ Věřte tomu nebo ne, jsem tam jediný. Můj inzerát zní takhle:

HARRY DRESDEN – ČARODĚJ

Nacházení ztracených věcí. Paranormální pátrání. Porady a konzultace. Ceny rozumné.

NEDĚLÁM
nápoje lásky, prokletí na věky, večírky
ani jiné zábavné akce.

Divili byste se, kolik lidí mi zavolá jenom proto, aby se zeptali, jestli to myslím vážně. Ale na druhou stranu, kdybyste viděli to, co jsem viděl já, a kdybyste věděli jen polovinu toho, co já vím, žasli byste nad tím, jak se někdo může domnívat, že to vážně *nemyslím*.

Konec dvacátého století a úsvit nového milénia byly svědky něčeho jako opětovného oživení obecného povědomí o paranormálních jevech. Média, duchové, upíři – jak je libo. Lidé je pořád nebrali vážně, ale všechny ty věci, které nám Věda slibovala, se prostě neodehrály. Nemoci stále ještě představovaly problém. Hladovění stále ještě představovalo problém. Násilí, zločinnost a války stále ještě představovaly problém. Navzdory veškerému technologickému pokroku se věci prostě nezměnily tak, jak všichni čekali, že se změní.

Věda, největší náboženství dvacátého století, díky záběrům vybuchujících raketoplánů, cracko-

vých dětí a generací spokojených Američanů, kteří dovolili, aby jejich potomky vychovávala televize, jaksi ztratila lesk. Lidé něco hledali – a myslím, že ani nevěděli co. Ale třebaže byli zase ochotni otevřít své oči světu magie a tajemství, který je už dlouhou dobu provází, pořád si mysleli, že to musí být nějaký vtip.

V každém případě poslední měsíc se zakázky nijak nehrnuly. Vlastně se nehrnuly spíš pár měsíců. Nájem za únor jsem zaplatil až desátého března a vypadalo to, že tenhle měsíc bude trvat ještě déle, než něco trhnu.

Jediný kšeft jsem měl minulý týden, kdy jsem jel do Bransonu v Missouri prozkoumat dům nějakého country zpěváka, kde mělo údajně strašit. Nestrašilo. Klient nebyl s mojí odpovědí spokojený, a ještě nespokojenější byl, když jsem mu naznačil, že by mohl přestat s užíváním omamných látek, zkusit trochu cvičit a někdy se vyspat, a pak že uvidí, jestli to nepomůže víc než nějaký exorcismus. Dostal jsem cestovní výdaje a hodinovou mzdu a odjížděl jsem s pocitem, že jsem udělal čestnou, správnou a nevýhodnou věc. Později jsem se doslechl, že si najal nějakého pokoutního spiritistu, který přišel a předvedl mu obřad se spoustou kadidla a černých svíček. To jsou ale lidi.

Dočetl jsem knížku v měkké vazbě a odhodil ji do krabice VYŘÍZENO. V lepenkové krabici vedle mého stolu už ležela hromádka přečtených a odložených paperbacků, se zohýbanými hřbety a pomačkanými stránkami. S knížkami zacházím

úplně strašně. Prohlížel jsem si sloupec nepřečtených knížek a vzhledem k tomu, že jsem vlastně neměl co na práci, jsem se rozhodoval, do které další se pustím, když zazvonil telefon.

Koukal jsem na něj trochu nevrle. Čarodějové ze všeho nejradši hloubají. Po třetím zazvonění jsem usoudil, že už to nebude vypadat příliš nedočkavě, zvedl jsem sluchátko a představil se: „Dresden."

„Ó. Je to, ehm, Harry Dresden? Ten, é, čaroděj?" Její tón byl omluvný, jako by měla hrozný strach, že mě urazí.

Ne, napadlo mě: „Tady Harry Dresden, ten, é, marod, hej! Čaroděj Harry je o dveře dál."

Výsadou čarodějů je nabručenost. Ta však není výsadou poradců na volné noze, kteří jsou pozadu s placením nájmu, takže místo abych řekl něco štiplavého, odpověděl jsem té ženě do telefonu: „Ano, madam. Co pro vás můžu udělat?"

„Já, ehm," váhala. „Nejsem si jistá. Něco jsem ztratila a myslela jsem si, že byste mi možná mohl pomoct."

„Hledání ztracených předmětů je moje specialita," prohlásil jsem. „Co bych měl najít?"

Nervózně se odmlčela. „Mého manžela." Měla trošku chraplavý hlas jako roztleskávačka, která má za sebou dlouhý turnaj, ale byla v něm slyšet dostatečná tíha let, abych mohl říct, že je dospělá.

Zvedl jsem obočí. „Paní, já nejsem odborník na hledání pohřešovaných osob. Spojila jste se s policií nebo s nějakým soukromým detektivem?"

„Ne," ohradila se honem. „Ne, to nemůžu. Teda nesmím. Jemine, je to všechno tak komplikované. Nemůžu se o tom bavit po telefonu. Promiňte, že jsem vás připravila o čas, pane Dresdene."

„Počkejte okamžik," řekl jsem rychle. „Nezlobte se, ale nepředstavila jste se mi."

Zase ta nervózní pauza, jako by se dívala do napsaných poznámek, co má odpovědět. „Říkejte mi Monika."

Lidé, kteří o čarodějích něco vědí, nám neradi říkají své pravé jméno. Jsou přesvědčeni, že když ho čarodějovi dají, vyslovené svými vlastními rty, může to použít proti nim. Mám-li být upřímný, mají pravdu.

Musel jsem být tak slušný a tak neškodný, jak to jen dokážu. Mohla zavěsit jenom z nerozhodnosti a já jsem tu práci potřeboval. Nejspíš bych jejího manžílka objevil, kdybych na tom zapracoval.

„Tak fajn, Moniko," navázal jsem tím nejpříjemnějším a nejlaskavějším tónem, jaký jsem svedl. „Jestli svou situaci považujete za tak choulostivou, třeba byste mohla přijít do mé kanceláře a promluvit si o tom. Jestli se ukáže, že bych vám mohl nejlépe pomoci já, pak to udělám, a pokud ne, mohl bych vás odkázat na někoho, kdo by vám uměl pomoci lépe." Skřípal jsem zuby a předstíral, že se směju. „Zdarma."

Slovíčko „zdarma" ji muselo přesvědčit. Souhlasila, že hned přijde za mnou do kanceláře, slíbila, že tam bude asi za hodinu. To znamenalo,

že přijde asi v půl třetí. Spousta času zajít si na oběd a pak se před schůzkou s ní vrátit do kanceláře.

Telefon zazvonil okamžitě, jak jsem ho položil, až jsem sebou trhl. Zíral jsem na něj. Nedůvěřuju elektronice. Cokoli, co bylo vyrobeno později než ve čtyřicátých letech, je mi podezřelé – a ani mě to zřejmě nemá ve zvláštní oblibě. Klidně si můžete vybrat: auta, rádia, telefony, televize, videa – nic z toho mi moc dobře nefunguje. Dokonce nemám rád ani propisovačky.

Zvedl jsem telefon se stejným falešným optimismem, který jsem si nasadil pro Moniku, pohřešující manžela. „Tady Dresden, co pro vás můžu udělat?"

„Harry, potřebuji tě za deset minut u Madisonu. Můžeš?" Hlas na druhém konci linky byl také ženský, ale klidný, energický a věcný.

„No ne, poručík Murphyová," vyhrkl jsem sacharinovým hlasem, „já jsem taky rád, že ses ozvala. Po takové době. Jo, mají se moc fajn. A tvoje rodina?"

„Nech si to, Harry. Mám tady pár mrtvol a potřebuji, aby ses tu porozhlédl."

Okamžitě jsem vystřízlivěl. Karrin Murphyová byla náčelníkem oddělení Zvláštního vyšetřování pro celé Chicago, tedy de facto pověřenec policejního prezidenta pro vyšetřování veškerých zločinů označovaných za *neobvyklé*. Útoky upírů, plenící trollové nebo děti unesené jezinkami se moc dobře nehodí do policejních zpráv – ale přitom

jsou lidé napadáni, děti mizí a majetek je poškozován nebo ničen. A někdo se na to musí podívat.

V Chicagu a jeho okolí je tím člověkem Karrin Murphyová. Já jsem byl její chodící příručka nadpřirozena a placený konzultant policejního oddělení. Ale dvě mrtvoly? Dva lidé, kteří zemřeli neznámým způsobem? Něco takového jsem pro ni ještě nedělal.

„Kde jsi?“ zeptal jsem se.

„V hotelu Madison na Desáté, sedmé patro.“

„To je od mé kanceláře jenom čtvrt hodiny pěšky,“ řekl jsem.

„Takže tu za patnáct minut můžeš být. Výborně.“

„Ehm,“ začal jsem s pohledem na hodiny. Monika Bezejmenná tu bude asi za tři čtvrtě hodiny. „Mám něco jako schůzku.“

„Dresdene, já tady mám něco jako párek mrtvol bez jakýchkoli stop nebo podezřelých a vraha, který si chodí na svobodě. Tvoje schůzka může počkat.“

Vybuchl jsem vzteky. Občas se mi to stává. „To tedy nemůže,“ prohlásil jsem. „Ale řeknu ti, jak to udělám. Dojdu tam, porozhlédnu se kolem a vrátím se sem, včas, abych ji stihl.“

„Už jsi obědval?“ zeptala se.

„Cože?“

Zopakovala svoji otázku.

„Ne,“ odpověděl jsem.

„Tak to nedělej.“ Odmlčela se, a když znovu promluvila, byl v jejích slovech znatelný nazelenalý odstín. „Je to ošklivé.“

„Jak moc ošklivé máš přesně na mysli, Murph?“

Její hlas zněžněl a to mě vyděsilo víc než všechny možné představy nejrůznějších podob krvavé nebo násilné smrti. Murphyová byla opravdu tvrdá holka, a navíc pyšná na to, že nikdy nedá najevo slabost. „Je to zlé, Harry. Prosím tě, nikde se nezdržuj. Zvláštní oddělení se nemůže dočkat, až se do toho pustí, a já vím, že se ti nelíbí, když se někdo jen dotkne místa činu, než se tam rozhlédneš.“

„Už běžím,“ ujišťoval jsem ji a přitom jsem vstával a oblékal si kabát.

„Sedmé patro,“ připomněla mi. „Uvidíme se na místě.“

„Tak fajn.“

Zhasl jsem v kanceláři světla, vyšel ze dveří a zamračeně je za sebou zamkl. Nebyl jsem si jistý, jak dlouhou dobu mi zabere prohlídka místa činu s Murphyovou. Ale nechtěl jsem zmeškat rozhovor s Monikou Na-Nic-Se-Neptejte. A tak jsem dveře zase odemkl, našel kousek papíru a napíináček a napsal:

Přijdu hned. Na schůzku ve 14:30 tu budu. Dresden.

Pak jsem seběhl se schodů. Výtah používám málokdy, i když mám kancelář v pátém poschodí. Jak už jsem řekl, ke strojům nemám důvěru. Vždycky mě nechají na holičkách, když je potřebuju.

A kromě toho: kdybych byl někdo, kdo v tomhle městě zabíjí lidi po dvou s použitím kouzel, dal bych si bacha, abych odstranil z cesty jediného

praktikujícího čaroděje, kterého má policie na výplatní listině. Připadalo mi, že na schodišti mám větší šanci než ve stísněném prostoru výtahu.

Že jsem paranoidní? Snad. Ale jenom to, že jste paranoidní, neznamená, že se vám nějaký neviditelný démon nechystá ukousnout hlavu.

Kapitola druhá

Karrin Murphyová mě očekávala před hotelem Madison. Nás dva by mohli předvádět jako studii kontrastů. Zatímco já jsem vysoký a hubený, ona je malá a podsaditá. Já mám tmavé vlasy i oči, ona má blonďaté lokýnky jako Shirley Templová a zářivé modré oči. Moje rysy jsou kostnaté, hranaté a mám orlí nos, zatímco její oblé, hladké a nosík roztomilý, jako u studentky střední školy.

Bylo chladno a větrno, tak jak obvykle v březnu bývá. Měla na sobě dlouhý kabát, který skrýval kalhotový kostým. Murphyová nikdy nenosila šaty, přesto se domnívám, že má svalnaté, pěkně tvarované nohy gymnastky. Postavu měla sportovní a její fyzičku dokazovalo pár pohárů z turnajů v aikido, které měla v kanceláři. Po ramena dlouhé vlasy se v jarním větru divoce třepotaly. Neměla náušnice a použila jen make-up v tak dostatečné kvalitě i množství, aby bylo patrné, že vůbec nějaký má. Vypadala spíš jako oblíbená tetička nebo přívětivá máma než jako ostřílená detektivka z oddělení vražd.

„To nemáš jiný kabát, Dresdene?“ zeptala se místo pozdravu, jakmile jsem se přiblížil. Před budovou bylo protizákonně zaparkováno několik policejních aut. Na zlomek vteřiny mi pohlédla do očí a pak je rychle stočila jinam. To jí musím při-

číst k dobru, protože je to víc, než se odváží většina lidí. Vlastně to není nijak nebezpečné, pokud to neděláte několik sekund, ale jsem zvyklý, že všichni, kdo vědí, že jsem čaroděj, si dávají pozor, aby se mi nedívali do obličeje.

Pohlédl jsem na svůj černý plášť z prošívané plachtoviny s nepromokavou podšívkou a s rukávy akorát tak dlouhými pro moje ruce. „Co je na tomhle špatného?“

„Patří tak na jeviště *El Dorada*.“

„No a?“

Odfrkla si, což byl pro tak jemnou ženu zcela obhroublý zvuk, otočila se na patě a vyrazila k hotelovým dveřím.

Dohonil jsem ji a kráčel kousíček před ní.

Přidala do kroku. Já taky. Závodili jsme, kdo bude první u dveří. Pospíchala stále rychleji loužemi, které tu zůstaly po nočním dešti.

Moje nohy byly delší; dorazil jsem tam dřív. Otevřel jsem dveře a galantně jí dal přednost. Byl to náš starý boj. Možná jsou moje hodnoty zastaralé, ale jsem ze staré školy. Myslím si, že by se muži k ženám měli chovat jinak než jenom jako k menším slabším mužům, kteří mají prsa. Pokud je na takové úvaze něco špatného, pokuste se mě o tom přesvědčit. Těší mě, když se k ženě můžu chovat jako k dámě, otevírat jí dveře, platit za ni společné jídlo, nosit jí květiny – a další podobné věci.

Murphyovou, která musela zápasit, rvát se a hrát špinavou hru s nejdrsnějšími chlapy v Chicagu, aby

se dostala tak daleko, to zatraceně irituje. Když jsem jí podržel otevřené dveře, vrhla na mě přísný pohled, ale bylo v něm i uklidnění a uvolnění. Nacházela v našem rituálu zvláštní útěchu, jakkoli jí většinou připadal otravný.

A jak zlé to bylo v sedmém poschodí?

Výtahem jsme jeli v překvapivém tichu. Už jsme se navzájem znali dost dobře, aby nám mlčení nebylo nepříjemné. Dokázal jsem Murphyovou chápat, podvědomě jsem rozuměl jejím náladám i myšlenkovým vzorcům – to se u mě rozvine, když jsem s někým určitou dobu. Jestli je to schopnost přirozená, nebo nadpřirozená, nevím.

Instinkt mi říkal, že Murphyová je nervózní, napjatá jako struna v piánu. Na obličeji to znát nedávala, ale cosi v držení ramen a krku a strnulost jejích zad mě na to upozornily.

Nebo jsem si to do ní jenom promítal. Ohraničený prostor výtahu mě trošku znervózňoval. Olízl jsem si rty a prohlížel si vnitřek kabiny. Naše stíny padaly na podlahu a skoro vypadaly, jako by se tam plazily. Bylo v tom něco, co mě mátlo, slaboučké bodnutí instinktu, které jsem odbyl jako projev nervozity. Drž se, Harry.

Těsně předtím, než výtah zpomalil, hlasitě vydechla, a než se dveře stačily otevřít, znovu se nadechla, jako by měla v úmyslu zadržet dech na celou dobu, kterou budeme v tomhle poschodí, a směla se nadechnout, teprve až se znovu vrátí do výtahu.

Krev je cítit určitým způsobem, má jakoby lepkavý, skoro až kovový pach, a toho byl vzduch pl-

ný hned, jak se dveře výtahu otevřely. Trochu se mi zatřásl žaludek, ale mužně jsem polkl a následoval Murphyovou chodbou kolem dvou uniformovaných policajtů, kteří mne poznali a pustili mě dál, aniž by po mně chtěli malou zalaminovanou kartičku, kterou jsem dostal od města. Jistě, ani veliké sbory, jako je Chicagské policejní oddělení, si určitě nezvou davy konzultantů (myslím, že v papírech jsem byl vedený jako poradce pro parapsychologii), ale stejně. Od chlapců v modrém to není zrovna profesionální.

Murphyová do pokoje vešla jako první. Pach krve zhoustl, ale za prvními dveřmi nebylo nic příšerného. Vnější pokoj apartmá vypadal jako obývák zařízený v sytých tónech rudé a zlaté, jako dekorace z nějakého filmu ze třicátých let – vypadalo to draze, ale přesto jaksi falešně. Křesla byla z nádherné tmavé kůže a nohy se mi bořily do hustých dlouhých chlupů koberce. Aksamitové závěsy byly zatažené, a i když byla rozsvícená všechna světla, zdálo se, že místnost je příliš tmavá a svými barvami a látkami poněkud smyslná. Nebyl to pokoj, kde si sednete a budete číst knížku. Hlasy přicházely ze dveří napravo.

„Počkej tu chvilku," požádala mě Murphyová. Pak prošla dveřmi napravo od vchodu tam, kde bych čekal ložnici apartmá.

Procházel jsem se po obýváku s očima většinou zavřenýma a všímal si různých věcí. Kožená pohovka. Dvě kožená křesla. Stereo a televize v černém přepychovém zábavním koutě. Zteplalá lá-

hev šampaňského v kbelíku přetékajícím vodou, která byla včera večer ledem, a vedle ní dvě skleničky. Na podlaze ležel okvětní lístek rudé růže a tloukl se s barvou koberce (ale co by se v tomhle pokoji taky netlouklo?).

Kousek stranou, pod obrubou jedné z kožených pohovek, byl maličký kousek saténové látky. Ohnul jsem se v pase, jednou rukou lem nadzvedl a dával si pozor, abych se jinak ničeho nedotkl. Ležely tu černé saténové kalhotky, maličký trojúhelníček v rozích ozdobený krajkou. Jedna šňůrka byla vejpůl, jako by ji někdo prostě utrhl. Sexy.

Stereo bylo poslední model, i když ne drahá značka. Vytáhl jsem z kapsy tužku a gumou zmáčkl tlačítko PLAY. Pokoj naplnila jemně smyslná hudba: málo basů, vzrušující rytmus, zpěv beze slov a jako pozadí těžké dýchání nějaké ženy.

Hudba pokračovala ještě pár vteřin a pak přeskočila zpátky a opakovala asi dvousekundovou pasáž pořád dokola.

Zašklebil jsem se. Jak jsem říkal, na přístroje mám špatný vliv. Má to něco společného s tím, že jsem čaroděj, s tím, že pracuji s magickými silami. Čím jemnější a modernější zařízení je, tím je větší pravděpodobnost, že se něco pokazí, když se k němu dostatečně přiblížím. Kopírku dokážu zlikvidovat na padesát kroků.

„Apartmá pro zamilované," ozval se mužský hlas a protáhl slovo *zamilované* na *zamilůůvanéé*. „Co na to říká pan Někdo?"

„Nazdárek, detektive Carmichaele," řekl jsem, aniž bych se otočil. Carmichaelův poměrně jasný nosový hlas se dal rozeznat snadno. Byl to partner Murphyové a zapřísáhlý skeptik, přesvědčený, že nejsem nic jiného než šarlatán, který švindlem tahá z kapes města jeho těžce vydělané peníze. „Ty kalhotky jste tu nechal, že si je chcete odnést domů, nebo jste je prostě přehlédl?" Obrátil jsem se a pohlédl na něj. Byl malý, plešatěl, měl trošku přes váhu, krví podlitá prasečí očka a neznatelnou bradu. Sako měl zmačkané a na kravatě skvrny od jídla, ale to všechno jenom zakrývalo rozum ostrý jako břitva. Byl to tvrdý polda a při pátrání po pachateli vraždy nebral na nic ohledy.

Přešel ke křeslu a podíval se na zem. „To není špatné, Sherlocku," prohlásil. „Ale to je jenom předehra. Počkejte, až uvidíte hlavní atrakci. Mám pro vás přichystaný kbelík." Otočil se a gumou vlastní tužky vypnul nefungující CD přehrávač.

Vytřeštil jsem oči, aby viděl, jak jsem vyděšený, a pak šel za ním do ložnice. A litoval jsem toho. Díval jsem se, mechanicky si všímal detailů a decentně zavřel dveře do té části své mysli, která začala ječet v okamžiku, kdy jsem vešel do místnosti.

Museli umřít někdy během minulé noci, protože už se dostavil rigor mortis. Leželi na posteli; ona obkročmo na něm, s tělem zakloněným dozadu a páteří prohnutou jako tanečnice, křivky jejích ňader se rýsovaly v krásné kontuře. On byl natažený pod ní, svalnatý a pevně stavěný muž,

a roztaženýma rukama svíral v pěstích saténové povlečení. Kdyby to byla erotická fotografie, byla by to pozoruhodná kompozice.

Až na to, že hrudní koše milenců se v levé horní části otevřely směrem ven a žebra z nich čouhala jako zubaté popraskané čepele. Celá těla byla pokropena krví a rozdrcenou gelovitou hmotou, která musela být tím, co zbylo z jejich srdcí. Krev byla dokonce i na stropním zrcadle. Jak jsem nad nimi stál, mohl jsem nahlédnout do hrudní dutiny obou těl. Teď jsem si všiml šedavého lemu podél levé plíce žeber, která byla zřejmě vytlačena ven a zpřelámána nějakou silou zevnitř.

To nepochybně narušilo veškeré erotické napětí.

Postel byla uprostřed pokoje, jemně zdůrazněná. Ložnice byla zařízena ve stejném stylu jako obývací pokoj – spousta červené, hodně luxusních látek, a když jste se na to nekoukali ve světle svíček, bylo to trošku přehnané. Ve svícnech na stěně svíčky samozřejmě byly, teď však úplně vyhořelé.

Přistoupil jsem blíž k posteli a obešel ji dokola. Koberec přitom vydával čvachtavý zvuk. Ta ječící částečka mého mozku, bezpečně uzavřená za dveřmi sebeovládání a přísného výcviku, nepřestávala něco drmolit. Pokoušel jsem se ji ignorovat. Vážně jsem se snažil. Ale jestli z toho pokoje honem rychle nevypadnu, rozbrečím se jako malá holka.

Proto jsem si rychle všímal všech podrobností. Ženě bylo přes dvacet a byla v úžasné kondici.

Nebo bych aspoň řekl, že bývala. To se dá těžko říct. Měla vlasy kaštanové barvy ostříhané do pážecího účesu a mně připadaly obarvené. Oči měla pootevřené a já jejich barvu nedokázal přesně uhodnout; kromě toho, že nebyly tmavé. Možná zelené?

Muži bylo nejspíš přes čtyřicet a měl fyzičku, která se získává celoživotním cvičením. Na pravém bicepsu měl tetování, okřídlenou dýku, která z půlky nebyla vidět, jak svíral saténovou látku. Na kloubech rukou měl v mnoha vrstvách jizvy a i přes podbřišek se mu táhla ošklivá tenká a svraštělá jizva, kterou bych odhadoval na nějaké zranění od nože.

Kolem byly poházené šaty – jeho smoking a její skrovné černé šatečky a pár střevíčků. Stály tu dvě malé neotevřené tašky, pěkně srovnané vedle sebe, asi jak je tam postavil portýr.

Zvedl jsem hlavu. Carmichael s Murphyovou mě tiše sledovali.

Pokrčil jsem rameny.

„Tak co?“ naléhala Murphyová. „Máme tu co dělat s magií, nebo nemáme?“

„Buď, anebo to musel být vážně úžasný sex,“ odpověděl jsem jí.

Carmichael si odfrkl.

I já jsem se maličko zasmál – a to úplně stačilo té ječící části mé mysli, aby dokořán rozrazila dveře, za kterými jsem ji zavřel. Žaludek se mi zvedal a obracel a já se potácel z pokoje. Carmichael dodržel slovo a za dveřmi postavil nerezový kýbl. Padl jsem na kolena a zvracel.

Pár vteřin mi trvalo, než jsem se zase ovládl – ale do té místnosti jsem se nechtěl vrátit. To, co tam bylo, jsem už nikdy nechtěl vidět. Nechtěl jsem se už dívat na dva mrtvé lidi, jimž srdce doslova vybuchla v hrudi.

A někdo na to použil magii. Používají tu kouzla, aby přivolali zlo na někoho jiného, a porušují tak První zákon. Bílou radu kolektivně raní mrtvice. Tohle nebyl čin škodlivého ducha ani nějaké zlomyslné bytosti, dokonce ani útok jednoho z mnoha stvoření Neverneveru, jako jsou vampýři nebo trollové. Tohle byl promyšlený a cílený skutek černokněžníka, čaroděje, člověka, který se dokáže dotknout nejzákladnějších energií stvoření a života vůbec.

Bylo to horší než vražda. Tohle byla zvrácená a podlá perverze, jako kdyby někdo někoho utloukl k smrti Botticellim a změnil tak něco překrásného v akt naprosté destrukce.

Pokud jste s tím nikdy nepřišli do styku, dá se to těžko vysvětlit. Magii tvoří život a většinu kouzel uvědomění, inteligence a pocity lidské bytosti. Ukončit nějaký život magií, která se právě z něho zrodila, je strašidelné a skoro krvesmilné.

Dokázal jsem se posadit, dýchal jsem těžce, třásl se a měl v ústech chuť žluči, když Murphyová s Carmichaelem vyšli z pokoje.

„Tak fajn, Harry," probrala mě Murphyová. „Tak do toho. Co si myslíš, že se tady stalo?"

Chviličku mi trvalo, než jsem si urovnal myšlenky a mohl odpovědět. „Vešli dovnitř. Dali si

trochu šampaňského. Chvíli tancovali a měli se k sobě tam u sterea. Pak šli do ložnice. Nebyli tu ani hodinu. Zasáhlo je to, když se blížili k vrcholu."

„Ani ne hodinu," vmísil se Carmichael. „Jak jste na to přišel?"

„Cédéčko bylo jenom hodinu deset dlouhé. Počítejme pár minut na pití a tanec, pak šli do ložnice. Hrálo CD, když jste je objevili?"

„Ne," řekla Murphyová.

„Pak nebylo puštěné opakování. Řekl bych, že chtěli, aby hrála hudba, aby to prostě bylo dokonalé, když vezmeme v úvahu tenhle pokoj a všechno."

Carmichael nevlídně zavrčel. „Nic, co bychom nezjistili sami," obrátil se k Murphyové. „To by musel přijít na něco lepšího."

Murphyová vrhla na Carmichaela pohled, který přikazoval „drž hubu", a pak mě laskavě požádala: „Potřebuju toho vědět víc, Harry."

Přejel jsem si hřbetem ruky po vlasech. „Existují jenom dva způsoby, jak by to mohl někdo provést. První z nich je evokace. Evokace je nejpřímočařejší, nejdramatičtější a nejhlasitější podoba zjevné magie nebo černokněžnictví. Výbuchy, ohně a podobné věci. Ale pochybuju, že by k tomuhle někdo použil evokace."

„Proč myslíš?" vyptávala se. Slyšel jsem, jak jí tužka drhne o papír v bloku, který měla pořád u sebe.

„Protože potřebuješ vidět místo, kde se má účinek projevit, nebo se ho dotknout," vysvětloval

jsem. „Musíš být na přímý dohled. Ten muž nebo žena by s nimi museli být v ložnici. Při něčem takovém je těžké nezanechat kriminologické důkazy a navíc člověk, který má dost schopností, aby zvládl takovéhle kouzlo, by měl dost rozumu, aby raději použil pistoli. Je to jednodušší."

„A jaká je ta druhá možnost?" zeptala se Murphyová.

„Thaumaturgie," odpověděl jsem. „Jak nahoře, tak i dole. Uděláš něco v malém a dáš tomu dostatek energie, aby se to stalo i ve větším měřítku."

Carmichael si odfrkl. „To je ale pitomost."

Murphyová měla v hlase pochybnost. „A jak by to fungovalo, Harry? Dá se to udělat odjinud?"

Přikývl jsem. „Vrah by potřeboval něco, co by ho spojilo s jeho oběťmi. Vlasy, nehty, trochu krve. Něco takového."

„Něco jako figurka ve voodoo?"

„Jo, přesně to samé."

„Ta žena má čerstvě nabarvené vlasy," upozornila Murphyová.

Přikývl jsem. „Třeba kdybyste zjistili, kde se nechala učesat, možná byste na něco přišli. Já nevím."

„Je tu ještě něco, co bychom měli vědět?"

„Jo. Vrah oběti znal. A domnívám se, že to byla žena."

Carmichael zavrčel. „Myslím, že tu nemusíme sedět a tohle poslouchat. V devíti případech z deseti vrah oběť zná."

„Sklapni, Carmichaeli," nařídila Murphyová.

„Proč si to myslíš, Harry?“

Vstal jsem a přejel si obličej rukama. „Tak funguje magie. Když s její pomocí něco děláš, vychází to z tvého nitra. Čaroděj se musí zaměřit na to, o co se pokouší, představit si to a věřit tomu, jinak to nebude fungovat. Nemůžeš uskutečnit něco, co v tobě není tvojí součástí. Ta vražedkyně je mohla oba zabít tak, aby to vypadalo jako nehoda, ale provedla to takhle. Protože to udělala takhle, musela mít velice osobní důvody, aby byla ochotná vstoupit přímo do jejich nitra. Možná pomsta. Třeba hledáte milenku nebo manželku.

A taky proto, že zemřeli – uprostřed milování. To nebyla náhoda. Pocity jsou pro kouzla jako kanál, cesta, která se dá použít, aby se k tobě někdo dostal. Vybrala si čas, kdy budou spolu a budou nabití vášní. Měla nějaké vzorky jejich těl, které mohla použít jako ohnisko, a naplánovala to dopředu. Takové věci se nedělají cizím lidem.“

„Blbost,“ vrčel Carmichael, ale tentokrát to byla kletba spíš nepřítomná než zaměřená proti mně.

Murphyová na mě vrhla upřený pohled. „Pořád říkáš ‚ona‘,“ popíchla mě. „Proč si, sakra, myslíš, že to byla žena?“

Rozmáchl jsem se po místnosti. „Protože něco takhle zlého nemůžeš udělat bez ohromné zášti,“ prohlásil jsem. „Ženy dokážou mnohem víc nenávidět než muži. Umějí nenávist mnohem líp zaměřit, dát jí lepší průchod. Sakra, čarodějnice jsou prostě mnohem *podlejší* než čarodějové. Mně to připadá jako ženská odplata.“

„Ale mohl to udělat nějaký muž," namítla Murphyová.

„No…" nechtěl jsem se vzdát.

„Pane bože, ty jsi ale šovinistický prase, Dresdene. Mohla to udělat *jenom* žena?"

„No… Ne. Myslím, že ne."

„*Myslíte*, že ne?" protáhl Carmichael. „To ale máme experta."

Na oba dva jsem se rozzlobeně zamračil. „Doopravdy jsem si neprocházel podrobnosti a nevím, co všechno bych musel udělat, abych nechal vybuchnout něčí srdce, Murph. Jakmile se k tomu dostanu, určitě ti dám vědět."

„Kdy mi budeš moci říct víc?" naléhala Murphyová.

„To nevím." Zvedl jsem ruku, protože jsem tušil její další poznámku. „Taková věc se nedá dělat na čas, Murph. To prostě nejde. Já nevím, jestli to dokážu, a už vůbec nevím, jak dlouho mi to bude trvat."

„Za padesát babek na hodinu to snad tak dlouho nebude," bručel Carmichael. Murphyová si ho změřila. Úplně s ním nesouhlasila, ale ani ho neusadila.

Využil jsem příležitosti, párkrát se zhluboka nadechl a snažil se uklidnit. Nakonec jsem se na ně zase podíval. „Tak fajn," zeptal jsem se. „Kdo je to? Ty oběti."

„To nepotřebujete vědět," odsekl Carmichael.

„Rone," obrátila se k němu Murphyová. „Docela bych si dala kafe."

Carmichael se na ni podíval. Nebyl vysoký, ale Murphyovou přece jen trochu převyšoval. „No tak, Murph. Ten chlap tě tahá za fusekli. Snad si vážně nemyslíš, že by ti řekl něco, co stojí za to poslouchat?“

Murphyová pozorovala zpocený obličej a prasečí očka svého partnera s mrazivou povýšeností; byla dost tvrdá na to, aby si podala někoho o patnáct čísel vyššího, než byla sama. „Bez mléka, dva cukry.“

„Kurva,“ prohlásil Carmichael. Vrhl na mne chladný pohled (ale nedíval se mi do očí), pak si vrazil ruce do kapes u kalhot a odkráčel z místnosti.

Murphyová ho doprovodila ke dveřím – její kroky skoro nebyly slyšet – a zavřela je za ním. Obývací pokoj byl naráz tmavší a menší; v pachu krve a ve vzpomínce na dvě těla ve vedlejším pokoji tančil rozšklebený démon jeho dřívější křiklavé intimity.

„Ta žena se jmenovala Jennifer Stantonová. Pracovala pro Sametový salon.“

Hvízdl jsem. Sametový salon byl velice drahý eskort servis a vedla ho žena jménem Bianca. Bianca si držela zástup překrásných, šaramantních a duchaplných žen a prodávala je těm nejbohatším mužům za stovky dolarů za hodinu. Bianca nabízela takovou ženskou společnost, jakou většina mužů vidí jenom v televizi nebo v kině. Já jsem navíc věděl, že to je upírka a má v Neverneveru značný vliv. Měla Moc s velkým M.

Už dřív jsem se Murphyové pokoušel vysvětlovat, co je to Nevernever. Moc tomu nerozuměla, ale pochopila, že Bianca je hnusná upírka, která se občas handrkuje o teritorium. Oběma nám bylo jasné, že jestli je v tom zapletená jedna z Biančiných dívek, musí v tom nějak figurovat i upírka sama.

Murphyová šla přímo k věci. „Může to být součást některého z Biančiných teritoriálních sporů?"

„Ne," odpověděl jsem. „Pokud ho nemá s lidským černokněžníkem. Upír a dokonce ani upírský černokněžník něco takového mimo Nevernever nezmákne."

„Nemohla by být s nějakým lidským černokněžníkem spolčená?" zeptala se Murphyová.

„Možná. Ale moc se jí to nepodobá. Tak blbá není." Co jsem Murphyové neřekl, bylo, že Bílá rada dohlížela na to, aby upíři, kteří si zahrávali s lidskými adepty, nikdy nežili ani dost dlouho na to, aby se tím mohli vytahovat. O Bílé radě s obyčejnými lidmi nemluvím. To se prostě nedělá. „A kromě toho," poznamenal jsem, „kdyby nějaký člověk chtěl Biance uškodit prostřednictvím jejích děvčat, bylo by lepší, kdyby dívku odstranil a zákazníka ponechal zdravého, aby tu historku mohl šířit dál a pokazit jí tak obchody."

„Hmm," zabručela Murphyová. Nepřesvědčil jsem ji, ale to, co jsem říkal, si poznamenala.

„A kdo byl ten muž?" ptal jsem se dál.

Murphyová na mne na okamžik pohlédla a pak vyrovnaně prohlásila: „Tommy Tomm."

Párkrát jsem zamrkal, abych jí dal najevo, že mi neodhalila bůhvíjaké tajemství. „Kdo?“

„Tommy Tomm,“ opakovala. „Osobní strážce Johna Marconeho.“

Teď to dávalo smysl. „Gentleman“ Johny Marcone byl grázl, který se dostal na vrchol, když se rodina Vargassiů rozplynula ve vzájemných sporech. Policejní oddělení vidělo po létech bojů a krvavých převratů za doby Vargassiů v Marconem tak trochu požehnání. Gentleman Johny ve své organizaci netoleroval žádné excesy a neměl rád, když v jeho městě někdo pracoval na svoje triko. Zdálo se, že lupiči, zloději a dealeři drog, kteří nebyli součástí jeho organizace, se vždycky nějak prozradili a šli za katr nebo prostě zmizeli a nikdo už o nich neslyšel.

Marcone měl na zločin civilizační vliv – a tam, kde působil, se ze zločinnosti více než kdy předtím stával spíš problém míry. Byl to nesmírně mazaný obchodník, pro kterého pracoval oddíl právníků, a ti ho před zákonem chránili barikádou prohlášení, papírů a magnetofonových nahrávek. Policajti to nikdy neřekli, ale někdy to vypadalo, jako by ho skoro ani nechtěli honit. Marcone byl lepší než opačná možnost – anarchie v podsvětí.

„Vzpomínám si, že jsem slyšel, že měl nějakého vymahače,“ řekl jsem. „Počítám, že už nemá.“

Murphyová pokrčila rameny. „Vypadá to tak.“

„Tak co uděláš nejdřív?“

„Myslím, že půjdu za tím kadeřníkem. A promluvím si s Biankou a s Marconem, ale už teď ti

můžu říct, co se dozvím.“ Zaklapla notes a naštvaně potřásla hlavou.

Chviličku jsem ji pozoroval. Vypadala unaveně. Řekl jsem jí to.

„Jsem unavená,“ přiznala. „Unavená z toho, že se na mě koukají jako na nějakého cvoka. Dokonce i Carmichael, můj parťák, si myslí, že jsem s tímhle vším už zašla příliš daleko,“

„A zbytek si to myslí taky?“ zeptal jsem se jí.

„Většina z nich se jenom mračí a ťuká si na čelo, když si myslí, že se nedívám, moje zprávy zařazují, aniž by je vůbec četli. A zbývají ti, kteří někde narazili na něco strašidelného a jsou posraní až za ušima. Nechtějí uvěřit ničemu, co jako děti neviděli ve *Vědě a technice*.“

„A co ty?“

„Já?“ Murphyová se usmála a vytvořila ze rtů výraz tak překypujícího ženství, že byla až příliš krásná na to, jak je tvrdohlavá. „Svět se mi rozpadá na kusy, Harry. Zdá se mi, že jsou lidi hrozně arogantní, když jsou přesvědčeni, že se za poslední století naučili všechno, co můžeme vědět. Sakra. Jsem ochotná připustit, že právě teď zase ve tmě okolo sebe začínáme něco vidět. Probouzí to ve mně cynika.“

„Přál bych si, aby všichni uvažovali stejně jako ty,“ řekl jsem. „Neměl bych tolik zbytečných hovorů od neznámých lidí.“

Pořád se na mě nezbedně smála. „Ale dokážeš si představit svět, ve kterém by všechny rozhlasové stanice hrály ABBU?“

Oba jsme se zasmáli. Bože, ten pokoj potřeboval smích.

„Hele, Harry," řekla Murphyová s širokým úsměvem. Bylo na ní vidět, jak jí to v hlavě šrotuje.

„Jo?"

„No jak jsi říkal, že možná zjistíš, jak to ten vrah udělal. Že si nejseš jistý, že to dokážeš."

„Jako co?"

„Já vím, že to je pitomost. Proč jsi mi o tom lhal?"

Strnul jsem. Krucinál, ta je ale dobrá. Nebo možná umím tak špatně lhát. „Podívej, Murph," řekl jsem. „Existují věci, o kterých prostě nic nevíš."

„Ani já někdy nechci vědět, jak uvažuje ten hnusák, po kterém jdu. Ale prostě udělám, co je potřeba, abych to dodělala. Vím, jaks to myslel, Harry."

„Ne," řekl jsem stroze. „To tedy nevíš." A taky nevěděla. Nevěděla o mé minulosti, o Bílé radě, o Damoklově meči, který se mi vznášel nad hlavou. I já jsem se většinou tvářil, že o tom nevím.

Radě teď stačila záminka, libovolná záminka, aby mě odsoudila za porušení Sedmi zákonů magie, a Meč dopadne. Jestli začnu dávat dohromady předpis na vražedné kouzlo a oni to zjistí, bude to přesně ta záminka, kterou potřebují.

„Murph," snažil jsem se jí přesvědčit. „*Nesmím* se snažit sestavit to kouzlo. *Nesmím* shánět věci, které bych na ně potřeboval. Ty to prostě nechápeš."

Pronikavě na mě pohlédla, ale vyhnula se mým očím. Ještě jsem nepotkal nikoho jiného, kdo by